

TABOR

Gazetka niedzielna parafii Przemienienia Pańskiego w Ogrodzieńcu

2 lutego 2014 r.

IV niedziela zwykła

nr 5/2014 (115)

ŚLADAMI MISTRZA Z NAZARETU

rozważania nad Ewangelią niedzielną

Gdy upłynęły dni oczyszczenia Maryi według Prawa Mojżeszowego, rodzice przynieśli Jezusa do Jerozolimy, aby Go przedstawić Panu.

Łk 2,22

Liturgia Słowa, a szczególnie Ewangelia według św. Łukasza, skupia naszą uwagę na Starotestamentowym rycie przedstawienia pierworodnego syna w świątyni jerozolimskiej i jego symbolicznego wykupu. W przypadku Świętej Rodziny była to ofiara ludzi niezamożnych, czyli para synogarlic lub gołębi.

Świadcami tego wydarzenia są dwie postaci – Symeon i Anna. Wyobrażają one lud Izraela wypatrujący z utęsknieniem oczekiwanego Zbawcy. On w końcu się pojawia. Duch Święty im Go wskazuje. Ich nadzieja staje się rzeczywistością. Są szczęśliwi. Dożyli bowiem czasu, w którym Bóg stał się człowiekiem. Dożyli chwili ukazania się Mesjasza. Dlatego starzec Symeon może z radością powiedzieć: „...moje oczy ujrzały Twoje zbawienie, któreś przygotował wobec wszystkich narodów: światło na oświecenie pogan i chwałę ludu Twego, Izraela”. Prorokini Anna natomiast „mówiła o Nim wszystkim, którzy wyczekiwali wyzwolenia Jerozolimy”. „Dziecię zaś rosło i nabierało mocy, napełniając się mądrością, a łaska Boża

spoczywała na Nim”.

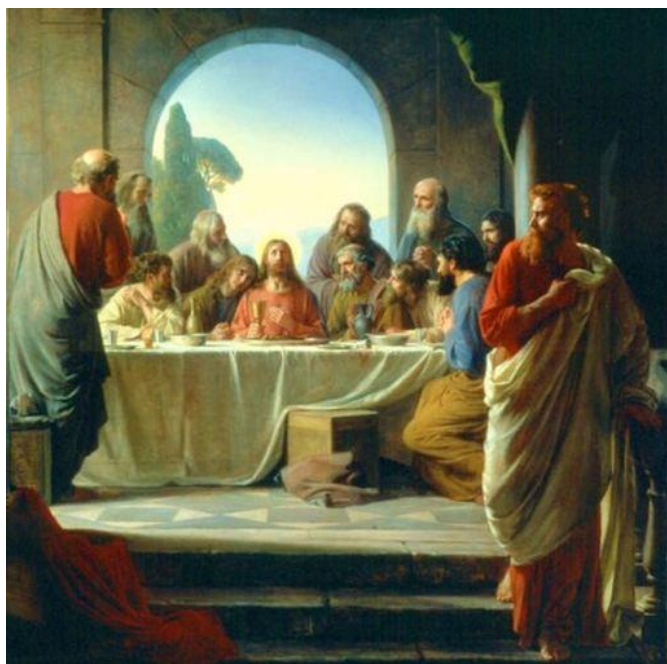
Autor Listu do Hebrajczyków niejako rozwija owo ostatnie zdanie św. Łukasza Ewangelisty. Precyzuje, że dorosły już Chrystus Pan, prawdziwy Bóg i prawdziwy człowiek, „musiał się upodobnić pod każdym względem do braci, aby stał się miłosiernym i wiernym arcykapłanem wobec Boga dla przebłagania za grzechy ludu. W czym bowiem sam cierpiał, będąc doświadczany, w tym może przyjść z pomocą tym, którzy są poddani próbom”.

Zacytowane słowa są dla nas wielkim umocnieniem. Sprawiają, że wierzący mają pewność, iż Jezus z Nazaretu jest zawsze obecny w ich życiu. Nigdy nie zostawia ich na pastwę tzw. ślepego losu. On po prostu jest z nami!

Tej Jego obecności doświadczają w sposób szczególny osoby, które Panu Bogu zadedykowały swoje życie, niejako oddały się Jemu na wyłączną służbę. Stąd też 2 lutego, od 1997 r. (z inicjatywy bł. Jana Pawła II), obchodzony jest w Kościele powszechnym jako Dzień Życia Konsekrowanego. Dziś zatem otoczmy wyjątkową modlitwą ludzi, którzy wielbią Boga, żyjąc w różnych zgromadzeniach, zakonach oraz instytucjach świeckich. Oni ofiarowali siebie Bogu.

Godzina prawdy

Wieczernik objawia zdumiewającą prawdę o Bogu, prawdę o Jego miłości: „Umiłowawszy swoich, do końca ich umiłował”. Jest to szczytowy przejaw miłości Syna Bożego do ludzi. Ale Wieczernik objawia również prawdę o człowieku. Oto w tej atmosferze miłości padają gorzkie słowa prawdy, skierowane do wszystkich: „Jeden z was Mnie zdradzi”. Jak boleśnie one brzmią w zestawieniu z wcześniejszym wyznaniem: „Ciało Moje, które za was będzie wydane”. Ja dla was tyle, a jeden z was dla Mnie gotuje zdradę i śmierć.

Te gorzkie słowa Jezus kieruje do Judasza. Jeszcze na znak przyjaźni podaje mu do ust kawałek chleba, a gdy dostrzeże, że nie ma żadnego znaku żalu ani zmiany decyzji, poleci mu krótko: „Co masz czynić, czyń prędkiej”. Dziękczynienie Uczty miesza się z bólem zdrady ze strony ucznia i przyjaciela. To przy stole Jezus ujawnia straszną prawdę o ludzkim sercu, które może być wyniesione do godności przyjaciela Boga, a równocześnie może być całkowicie zamknięte na tę godność i otwarte na działanie zła. Nie pomoże zewnętrzna bliskość Boga, nie pomoże słuchanie Jego słów, nie pomoże spożywanie chleba z rąk samego Boga, gdy serce jest zamknięte na Jego działanie, a otwarte na wpływ zła.

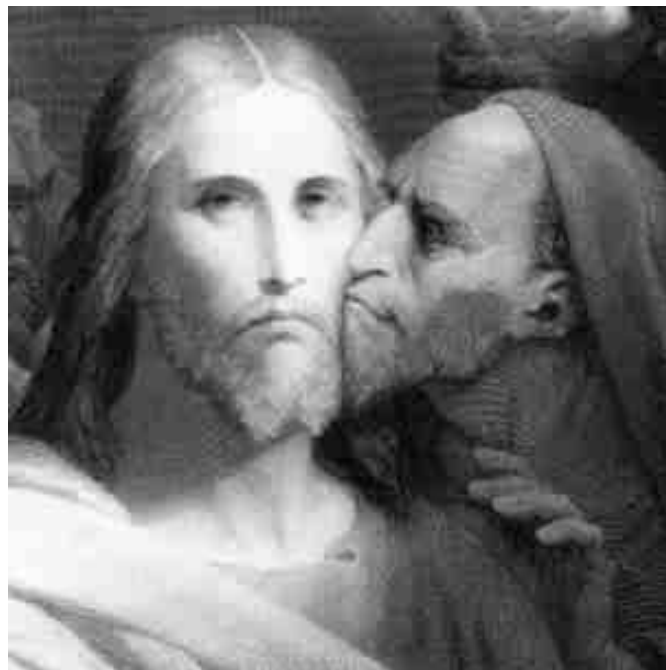
Oto jeden z dramatycznych wymiarów świętej Uczty, w którym dźwięczy nuta zdrady Przyjaciela i Boga, nuta czarnej rozpacz i samobójczej śmierci, nuta tragedii ludzkiego serca, które – bijąc we wspólnocie serc oddanych i kochających Boga – może bić fałszywie, aż w końcu zdemaskowane traci na wieki swoje miejsce przy stole Boga. Każdy uczestnik świętej Uczty winien mieć na uwadze dramat Judasza

i jego tragiczne uczestnictwo w pierwszej, celebrowanej przez samego Jezusa, Mszy świętej.

Drugie gorzkie słowo prawdy o słabości człowieka Jezus kieruje do Piotra. Bezpośrednio po tej świętej Uczcie, po pierwszej Komunii świętej, Piotr trzy razy będzie przysięgał, że Jezusa nie zna. W Wieczerniku autentycznie, tak jak potrafi, całym sercem uczestniczy we Mszy świętej, a jednak kiedy odejdzie od stołu Boga i wejdzie w grono ludzi tego świata, zabraknie mu odwagi przyznania się do Mistrza. Taki jest człowiek. Jezus celowo objawia prawdę o słabości człowieka w czasie Uczty Wieczernikowej, by włączyć ją na zawsze w tajemnicę Mszy świętej. Odtąd każdą Mszę świętą będą uczestnicy rozpoczynać od uderzenia się w piersi, od trzykrotnego „moja wina” i usilnego wołania: „Panie, zmiłuj się nad nami”.

Uczta Eucharystyczna jest bowiem pełna owego wielkiego napięcia, jakie istnieje między słabością i grzesznością człowieka, który może oddać swe serce szatanowi na mieszkanie, a świętością i miłością Boga, który może w to słabe serce włożyć największy klejnot – siebie samego. Nigdy człowiek wierzący nie jest w stanie tak jasno dostrzec prawdy o sobie, kim jest i kim może być – tak jeśli chodzi o dno upadku, jak i o szczyt wyniesienia – jak zajmując miejsce przy stole w Wieczerniku.

Nie należy się dziwić, że ludzie, którzy nie chcą znać prawdy o sobie, którzy nie mają odwagi spojrzeć w swoje serce, którzy nie chcą zerwać z podszeptami zła, unikają Wieczernika. A jeśli nawet przychodzą, to nie wchodzą do kościoła, lecz szukają miejsca gdzieś daleko poza murami, oszukując samych siebie.

Czy współczesnemu człowiekowi potrzebna jest gromnica?

Dzisiejsza czwarta niedziela zwykła to jednocześnie święto Ofiarowania Pańskiego. W naszej polskiej tradycji bywa też nazywane świętem Maki Bożej Gromnicznej. Nazwa ta pochodzi od gromnic – świec przynoszonych do świątyni, by kapłan je pobłogosławił. Potem zabiera się je do domu i zapala w razie grożących niebezpieczeństw. Na Wybrzeżu świece zapalają często matki i żony oczekujące na powrót mężów i synów z mórz i oceanów, szczególnie gdy za pośrednictwem mediów dowiadują się o katastrofach na morzu.

W Polsce Święto Ofiarowania Pańskiego ma charakter maryjny i obfituje w symbole. Płonąca świeca jest symbolem Chrystusa. Światło w rękach wiernych oznacza płomień ich żywej wiary, z którą powinni iść na spotkanie ze Światłem najdoskonalszym. Nikt inny nie przebije ciemności grzechów, jedynie Światło, jakim jest Jezus, a to Światło swoimi rękami podaje nam Maryja. Całe więc życie chrześcijanina powinno się spalać – na wzór świecy – w służbie Bogu i bliźnim. Dlatego światło jest obecne w najważniejszych dla nas wydarzeniach, od chrztu aż do śmierci. W czasie chrztu dziecko otrzymuje zapaloną świecę. Ta świeca towarzyszy mu później przez całe życie. Pali się ją w czasie I Komunii św., modlitwy dziękczynnej za otrzymane łaski, modlitwy nad chorym i w chwili śmierci.

Z gromnicą wiąże się wiele legend i podań, przenikniętych miłością i ufnością do Bożej Opiekunki. Zapalony płomień gromnicy doniesiony do domu po Mszy św. ma zwiastować zgodę i miłość w rodzinie. Dawniej z zapaloną gromnicą obchodzono całe obejście, przyklękając na każdym progu i na

każdym rogu, by złe moce nie miały dostępu do domu. Gromnicą wypalano znak krzyża na belce sufitowej, co miało chronić przed letnimi burzami i piorunami. Światło gromnicy miało też chronić przed atakami dzikich zwierząt, zwłaszcza wilków. Znany jest obraz Piotra Stachiewicza przedstawiający pokrytą śniegiem i pogrążoną we śnie wieś, do której zbliża się stado wygłodniałych wilków. Pomiędzy domami, w jasnej szacie kroczy Maryja i gromnicą odgania wilki. Symbolika obrazu jest oczywista – to jasność światła zwycięża mroki zła i grzechu. Dzisiaj także, jak złe wilki, chcą nas opanować duchy ciemności. Waśnie rodzinne i narodowe, nałogi, brutalność, kłamstwo i niesprawiedliwość czynią wielkie spustoszenie. I właśnie u Maryi człowiek szuka wsparcia, ufając, że Matka Boża przeprowadzi wiernych czcicieli przez bramę śmierci ze światłem gromnicy w ręku.

Ogłoszenia duszpasterskie

1. W tym tygodniu patronują nam:

- w środę – św. Agata, męczennica sycylijska z pierwszych wieków chrześcijaństwa.

- w czwartek – św. Paweł Mika i jego Towarzysze, pierwsi męczennicy Dalekiego Wschodu.

2. Od 1 lutego wróciliśmy do odprawiania Mszy św. wieczorem, zapraszamy codziennie na godz. 17⁰⁰.

3. W środę po wieczornej Mszy św. spotkanie Kręgu Biblijnego.

4. W tym tygodniu przypada:

- pierwszy czwartek – dziękujemy za dar Eucharystii i kapłaństwa; prosimy o nowe i święte powołania do pracy w Pańskiej Winnicy także z naszej wspólnoty parafialnej. O godz. 15⁰⁰ Msza św. w Cementowni.

- pierwszy piątek miesiąca – pragniemy wypełnić prośbę Pana Jezusa o modlitwę wynagradzającą za grzechy nasze i całego świata. Spowiedź od godz. 16³⁰.

5. W święto Ofiarowania Pańskiego obchodzony jest Dzień Życia Konsekrowanego, poświęcony modlitwie za osoby, które oddały swoje życie na służbę Bogu i ludziom w niezliczonych zakonach, zgromadzeniach i instytucjach świeckich. Tradycyjnie tego dnia zbieramy ofiary do puszek na wsparcie zakonów klauzurowych.

6. Dzisiejsze święto kończy również tradycyjny okres śpiewania kolęd w naszych kościołach i rodzinach.

7. Zachęcamy do lektury prasy katolickiej.

3 luty – poniedziałek

- 7⁰⁰ 1) + Kazimierz Pilarczyk – od żony.
2) + Roman Lipka – od rodziny Szlachta i Tkacz.
17⁰⁰ + Jan Supernak – 1. Msza gregoriańska.

4 luty – wtorek

- 7⁰⁰ 1) + Helena Kijas – w 50. r. śmierci.
2) + Zofia Batorowicz – w 1. r. śmierci.
17⁰⁰ + Jan Supernak – 2. Msza gregoriańska.

5 luty – środa

- 7⁰⁰ 1) + Jan Supernak – 3. Msza gregoriańska.
2) + Stanisław Popławski – od brata Waława z rodziną.
17⁰⁰ Nowenna do M.B. Nieustającej Pomocy.

6 luty – czwartek

- 7⁰⁰ 1) + Stanisław Kurek – od Anny Kurzak z córkami.
2) + Maria Firek – od chrześnicy Aliny.
17⁰⁰ + Jan Supernak – 4. Msza gregoriańska.

7 luty – piątek

- 7⁰⁰ 1) + Jan Supernak – 5. Msza gregoriańska.
2) + Kazimierz Pilarczyk – od Zofii i Aleksandra Niteckich.
17⁰⁰ Msza zbiorowa za zmarłych.

8 luty – sobota

- 7⁰⁰ 1) + Jan Supernak – 6. Msza gregoriańska.
2) + Kazimierz Pilarczyk – od rodziny Piątków i Kozów.
17⁰⁰ + Leokadia Kuśmierska – od sąsiadów z Morusów.

9 luty – niedziela

- 7⁰⁰ + Jan Supernak – 7. Msza gregoriańska.
9⁰⁰ + Leokadia Kuśmierska – od syna Józefa z żoną i wnukiem Wojciechem.
10³⁰ + Leon (20. r. śmierci) i Krystyna (3. r. śmierci) Ostrowscy.
12⁰⁰ Chrzest.
17⁰⁰ + Kazimierz Pilarczyk – od żony.

Stopka redakcyjna

Adres:

Rzymskokatolicka Parafia Przemienienia Pańskiego
ul. Kościuszki 33
42-440 Ogrodzieniec
tel. 699-189-130
e-mail: tabor.ogrodzieniec@op.pl
www.parafia.ogrodzieniec.pl

Redakcja gazetki:

Ksiądz Jacek Furtak, Proboszcz
Ksiądz Mariusz Olejnik
Ksiądz Michał Kocjan (redaktor odpowiedzialny)